

De huidige rechtspraktijk laat echter een vage, gecompliceerde belastingwetgeving zien. Het blijkt niet gemakkelijk om een duidelijke, begrijpelijke belastingwetgeving tot stand te brengen. Een belangrijke oorzaak is dat wetgeving en vooral de belastingwetgeving vele kanten heeft. Het zijn vooral de politieke aspecten die alle aandacht krijgen en niet de aspecten die moeten leiden tot een duidelijke, begrijpelijke wetgeving. De wijze waarop de juridische aspecten in de belastingwetgeving worden verwoord, verdient echter alle aandacht. Dat moet op een eenvoudige, logische wijze geschieden en dient te zijn afgestemd op de zwakste partij bij het proces van belastingheffing en niet op de juridisch best onderlegde partij. Er bestaan richtlijnen en aanwijzingen die helpen om duidelijke, eenduidige wetgeving tot stand te brengen.

Oorzaak van de eenzijdige aandacht voor de politieke aspecten is dat de wetgever niet buiten de maatschappij staat, maar er een onderdeel van vormt. Dat betekent dat allerlei krachten die in de maatschappij werkzaam zijn, zoals individuele burgers en collectiviteiten, hun invloed uitoefenen op politiek. Deze stellen vervolgens eisen aan degenen die betrokken zijn bij de activiteit van het wetgeven. Tegenstrijdige belangen, verschillende opvattingen over het algemeen belang krijgen zo hun kans in alle tot stand te brengen wetgeving, waaronder de belastingwetgeving. Het gaat niet meer alleen om de verdeling van de belastingdruk, het inkomen en de welvaart, maar ook om bijvoorbeeld milieu- of economische belangen.

Voor de belastingwetgeving is, min of meer onvermijdelijk, een compromis van belangen, opvattingen en doeleinden. Daarom wordt er wellicht ook gekozen voor vage formuleringen in de belastingwetgeving. Op die manier kan invulling van dergelijke formuleringen achteraf geschieden. Dat komt, politiek gezien, goed van pas, maar brengt wel de noodzaak, de wenselijkheid van begrijpelijke fiscale wetgeving in het gedrang.

Burgers en collectiviteiten zouden zich bewust moeten zijn van hun aandeel in het resultaat van het (in) formele wetgevingsproces: de vage, gecompliceerde belastingwetgeving. Zij zouden in zekere zin verantwoordelijkheid moeten dragen voor de totstandgekomen rechtsregels door te maken te hebben met de problemen die passen bij de techniek, de activiteit, van het wetgeven. Ook al rust de echte verantwoordelijkheid daarvoor niet bij de individuele burger of bij collectiviteiten, maar bij de formele wetgever en dus bij politici. Politici moeten steeds voldoende neutrale aandacht hebben voor de techniek, de activiteit, van het wetgeven en de aanwijzingen en richtlijnen die daarbij horen. Dat correspondeert met de door Montesquieu ontwikkelde idee van de "Trias Politica", welke samenhangt met het legaliteitsbeginsel dat aangeeft dat wetgevende, rechterlijke en uitvoerende macht van elkaar moeten worden onderscheiden en aan *verschillende* organen moeten worden toebedeeld. Er moet kortweg meer aandacht zijn voor het feit dat de belastingwetgeving een rechtsgebied is, waaraan (andere) burgers rechtsgelijkheid en rechtszekerheid wensen te ontfangen; een belangrijke voorwaarde voor het verwezenlijken van de compliance-gedachte.